

bordet straks efter Tyrstrups Bortgang. Han blev staaende i nogen Afstand og skævede under Brillerne ned til Visitkortet. Da det endelig var lykkedes ham at læse Navnet, vendte han tilbage med et misfornøjet Udtryk, og Fingerenderne paa hans højre Haand gned sig i forstærket Tempo mod hinanden.

I Baggrunden af Salen sad en ældre Tingmand og skrev. Det var den landskendte Bonde Jørgen Højbo, et af Tingets mest indflydelsesrige Medlemmer. Gjærup bøjede sig ned over ham og hviskede ham et Ord i Øret. Hvorefter de fulgtes til en Konference henne i en af Vinduesfordybningerne.

Imidlertid havde Tyrstrup ført en lille sortskægget Herre med Guldlorgnet ind i sit Modtagelsesværelse. Det var Zaun.

„Jeg forstyrrer altsaa ikke?“ spurgte den lille Direktør, idet han med et skævt Smil blottede den ene Side af sit Løvegebis.

„Ikke i Øjeblikket. Tag kun Plads! Men lad mig straks sige Dem, at dersom De er kommen for at tale om Ministerudnævnelsen, kan jeg ikke svare Dem. Det er et Emne, jeg ikke ser mig i Stand til at drøfte med Dem.“

Hr. Zaun, der havde sat sig paa Stolekanten, saae modfalden ned i sin Hat.

„Det er unægtelig i den Anledning, jeg er kommen.“

Der blev en Pavse.

„Vil De sige mig ganske aabent, Zaun — kommer De i Enslevs Ærende? Jeg mener: som hans Sendemand?“

„Nej!“

„Det er altsaa ganske privat, De har søgt mig her?“

„Nej, det kan jeg heller ikke sige. Naar jeg har tilladt mig at opsøge Dem paa denne Tid, er det . . . Ja, det vil sige . . . Jeg mener . . . De maa ikke misforstaa mig . . . Jeg har aldeles ikke noget Mandat . . . aldeles ikke. Men jeg føler mig ikke desmindre overbevist om . . . overtydet om, at jeg taler paa mange Partifællers Vegne, naar jeg udtrykker en alvorlig Bekymring i Anledning af den Meddelelse, som „Berlingske“ for i Aften bringer.“

„Hvilken Meddelelse tænker De paa?“

„Der staar, at den bekendte jyske Præst, Provst Broberg,